

«Κύριοι, ο δράκος θα πετάξει»

Για την κινητοποίηση στις 9 Σεπτέμβρη στις φυλακές των Η.Π.Α.

(«Κύριοι, ο δράκος θα πετάξει» ήταν τα λόγια του κρατούμενου Τζωρτζ Τζάκσον στις 21 Αυγούστου του 1971, όταν κρατώντας ένα πιστόλι, άνοιξε όλα τα κελιά στην πτέρυγα του αιχμαλωτίζοντας τους δεσμοφύλακες. Ο Τζωρτζ Τζάκσον σκοτώθηκε στην προσπάθειά του να αποδράσει...)

Στις 9 Σεπτέμβρη στις Η.Π.Α., οι κρατούμενοι πραγματοποιούν κάλεσμα εναντίον της σκλαβιάς.

Ένα πλήθος «αόρατων» σκλάβων (στις Η.Π.Α. υπάρχουν 2.500.000 κρατούμενοι) είναι καταδικασμένοι σε καταναγκαστικά έργα, είτε ως δεσμοφύλακες του εαυτού τους (εσωτερικές δουλειές στις φυλακές, καθάρισμα, επισκευές, τεχνικές εργασίες), είτε ως φθηνό κρέας σε εταιρείες μεγαθήρια (Honda, McDonalds, Wendys, Victoria Secret, Starbucks κ.α.).

Άλλωστε, η 13^η τροπολογία του συντάγματος της Αμερικής, το λέει ξεκάθαρα: «Ούτε δουλεία, ούτε ακούσια υποδούλωση, μπορεί να υπάρχει, εντός των Η.Π.Α., **ΕΞΑΙΡΟΥΜΕΝΗΣ** της περίπτωσης τιμωρίας για εγκλήματα που οι εναγόμενοι έχουν καταδικαστεί.»

Με λίγα λόγια, οι κρατούμενοι θεωρούνται σκλάβοι, ως μέρος της τιμωρίας τους.

Οι φυλακές στην Αμερική, κι όχι μόνο, δεν είναι απλά κάγκελα, τείχη, κάμερες, κλειδωμα. Είναι και μία τεράστια επικερδής επιχείρηση.

Είναι ένα βρώμικο αλισβερίσι, διαρκούς τροφοδοσίας ενός αλυσοδεμένου εργατικού δυναμικού, δίχως όνομα και δίχως φωνή. Είναι ένα σύγχρονο σκλαβοπάζαρο, με κέρδη δισεκατομμυρίων δολαρίων που δεν τρέφει μόνο τις εταιρείες-επιστάτες, αλλά και την βιομηχανία των δικηγόρων, των δικαστών, των μπάτσων, των σωφρονιστικών, των ιδιωτικών φυλακών.

Πριν λίγο καιρό, αποκαλύφθηκε άλλο ένα δικαστικό σκάνδαλο, το «kids for cash» (παιδιά έναντι μετρητών) με τον δικαστή Mark Ciavarella, ο οποίος καταδίκασε ανήλικους (από 10 εως 18 ετών) για το παραμικρό αδίκημα, λαμβάνοντας μίζες εκατομμυρίων δολαρίων, από τους ιδιοκτήτες της ιδιωτικής φυλακής Rowell και Mericle, με σκοπό να τις τροφοδοτεί με χιλιάδες παιδιά-κρατούμενους σκλάβους.

Στην Ελλάδα, ο εγκλεισμός είναι πολύ πιο «βελούδινος», όμως δεν παύει να είναι εγκλεισμός. Οι ελληνικές φυλακές μπορεί να μην τροφοδοτούν πολυεθνικές εταιρείες με σκλάβους, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αποτελούν μία καλά στημένη επιχείρηση.

Εκτός από το ότι χρηματοδοτούν έναν στρατό από βδέλλες (δικηγόρους, μπάτσους, σωφρονιστικούς, δικαστές), κλείνουν χρυσές δουλειές με κατασκευαστικές εταιρείες (υπερτιμολόγηση κατασκευαστικών έργων), με φαρμακοβιομηχανίες (οι ελληνικές φυλακές, μετά τα ελληνικά νοσοκομεία, είναι ο δεύτερος καλύτερος πελάτης των φαρμακοβιομηχανιών, αφού χορηγεί με τις χούφτες τα ψυχοφάρμακα στους κρατούμενους για να τους κρατά κοιμισμένους) και με μεγάλα super market (πάντα με ασύμφορη τιμολόγηση των κρατουμένων).

Στην Αμερική, λοιπόν, οι αθρόες συλλήψεις υπόπτων (με εξευτελισμούς, ξυλοδαρμούς και πισώπλατες δολοφονίες) δεν είναι απλά για «την αποκατάσταση του νόμου», αλλά αποτελούν ένα σύγχρονο κυνήγι σκλάβων προς εκμετάλλευση.

«Αφήστε τις σοδειές να σαπίσουν στις φυτείες» γράφουν οι κρατούμενοι στο κάλεσμά τους, ενάντια στην σκλαβιά, υπενθυμίζοντας την ιστορία των δούλων στην Αμερική.

Γιατί πολλές φορές για να προχωρήσεις μπροστά, πρέπει να γυρίσεις πίσω στις ρίζες, στο παρελθόν. Για κάθε ιστορία δούλων, υπάρχει και μία ιστορία Σπάρτακου.

Οι κρατούμενοι δεν διάλεξαν τυχαία την ημερομηνία 9 Σεπτεμβρίου για να ξεκινήσουν τον αγώνα τους.

Πριν 45 χρόνια, στις 9 Σεπτέμβρη 1971, γράφτηκε μία ξεχωριστή μέρα στο ημερολόγιο της αξιοπρέπειας και του αγώνα. Ήταν η μέρα που 1000 μπάτσοι εισέβαλλαν στις εξεγερμένες φυλακές Άττικα και άφησαν πίσω τους 43 νεκρούς (33 κρατούμενους και 10 σωφρονιστικούς που είχαν κρατηθεί ως όμηροι) και 250 τραυματίες. Τότε οι κρατούμενοι ζητούσαν αμνηστία, απελευθέρωση πολιτικών κρατουμένων και τερματισμό των βασανιστηρίων. Τώρα ζητάνε να πάψουν να είναι σκλάβοι.

Η εξέγερση στις φυλακές Άττικα, δεν ήταν ένα πυροτέχνημα. Ήταν η κορύφωση της απόφασης που είχαν πάρει οι κρατούμενοι και εκφραζόταν μέσα από το σύνθημα: *«Αν δεν μπορούμε να ζήσουμε σαν ανθρώπινα πλάσματα, τουλάχιστον να πεθάνουμε σαν άνθρωποι».*

Είχε προηγηθεί μία παλίρροια γεγονότων και πράξεων που με το αίμα τους είχαν διαγράψει κάθε πιθανότητα επιστροφής της κανονικότητας στη φυλακή.

Στις 16 Γενάρη 1970, οι κρατούμενοι Τζωρτζ Τζάκσον, Φλήτα Ντρούμγκο και Τζον Κλούτσετ (γνωστοί ως «αδερφοί Σολεντάντ») κατηγορούνται για την εκτέλεση ενός δεσμοφύλακα στις φυλακές Σολεντάντ, ως αντίποινα για τη δολοφονία τριών συγκρατούμενων τους κατά τη διάρκεια συμπλοκής από σωφρονιστικούς.

Στις 7 Αυγούστου 1970, ο αδερφός του Τζωρτζ Τζάκσον, Τζόναθαν εισβάλλει οπλισμένος με κυνηγετικό όπλο και περίστροφα **στο δικαστήριο στην κομητεία Μάριν**, πιάνοντας μαζί με τους τρεις κρατούμενους που δικάζονταν εκεί, ομήρους τον δικαστή, τον δημόσιο κατήγορο και τρεις ενόρκους.

Οι Τζόναθαν και οι κρατούμενοι απαιτούν την απελευθέρωση των «αδερφών Σολεντάντ». Ακολουθεί ανταλλαγή πυροβολισμών με τους μπάτσους και τους δεσμοφύλακες που έχουν περικυκλώσει το δικαστήριο.

Οι τρεις κρατούμενοι, ο Τζόναθαν Τζάκσον καθώς και ο δικαστής που είχαν όμηρο, πέφτουν νεκροί.

Στις 21 Αυγούστου 1971, στις φυλακές Σαν Κουέντιν δολοφονείται από φρουρό ο Τζωρτζ Τζάκσον. Ο Τζάκσον είχε ένα πιστόλι και πήγε να αποδράσει. Είχε προηγηθεί ταραχή στη φυλακή κατά τη διάρκεια της οποίας εκτελέστηκαν τρεις δεσμοφύλακες και δύο κρατούμενοι-ρουφιάνοι.

Όλες αυτές οι ατομικές πράξεις εξέγερσης δεν ήταν ξεκομμένες απ' τη συλλογική ισχύ που είχαν αρχίσει να αναπτύσσουν οι κρατούμενοι. Οι ενέργειες αυτές ξεπερνούσαν τα τείχη της φυλακής και τροφοδοτούσαν αλλά και τροφοδοτούνταν απ' τις εξεγέρσεις των μαύρων ενάντια στον ρατσισμό και το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ εκείνη την εποχή.

Σήμερα, ο αγώνας των κρατουμένων στις Η.Π.Α. ενάντια στη σκλαβιά, συνδέεται με το κίνημα ενάντια στην αστυνομική βία και τις δολοφονίες των μαύρων.

Φυσικά τέτοιοι αγώνες είναι περισσότερο κοντά σε κινήματα διεκδίκησης δικαιωμάτων, παρά σε κινήματα συνολικής απελευθέρωσης. Βέβαια, οι ίδιοι οι κρατούμενοι δηλώνουν «δεν υποβάλλουμε αιτήματα, ούτε ζητάμε κάτι από αυτούς που μας κρατούν αιχμάλωτους/ες».

Παρόλα αυτά συχνά σε τέτοιους αγώνες, όπως και στις ελληνικές φυλακές, υπάρχει από μία μεγάλη μερίδα κρατουμένων η εμμονή στη μη βία και η λογική ενός «διαπραγματευτικού συνδικαλισμού» που καταλήγει σε παραγοντισμούς και αναδείξεις εκπροσώπων με προσωπικές φιλοδοξίες.

Δε θέλουμε, λοιπόν, να πλαστογραφήσουμε τα χαρακτηριστικά ενός ενδιάμεσου αγώνα, για να τον εμφανίσουμε ως αναρχικό.

Ο αναρχικός κρατούμενος Μάικλ Κιμπλ, που θεωρείται από τις αρχές ως ένας απ' τους πρωτεργάτες της κινητοποίησης, ασκώντας κριτική στον πασιφισμό που παραμονεύει σε αυτές τις κινητοποιήσεις, γράφει: «*Αγωνίζομαι εντός του F.A.M (Free Alabama Movement), όχι επειδή πιστεύω στο σύστημα, αλλά επειδή προκαλεί πονοκέφαλο στο κράτος, αλλά σε καμία περίπτωση δεν πιστεύω ότι το F.A.M. ή οποιαδήποτε άλλη απ' τις αντίστοιχες κινήσεις κρατουμένων πρόκειται να ανατρέψουν το κράτος.*»

Οι ενδιάμεσοι αγώνες, όταν περιορίζονται στα συνεχναικά αιτήματά τους, ακρωτηριάζουν οποιαδήποτε προοπτική συνολικής απελευθέρωσης. Το ενδιαφέρον ενός αναρχικού για τους ενδιάμεσους αγώνες, είναι με την παρέμβασή του, να τους μετατρέψει σε επιταχυντή της εξέγερσης και της επανάστασης. Δεν είναι λίγες οι φορές, που στιγμές αγώνα μέσα στις φυλακές αλληλοτροφοδοτήθηκαν με ένοπλες εμπειρίες αντάρτικου πόλης. Στις Η.Π.Α. η οργάνωση **Weather Underground** επιτέθηκε σε δικαστήρια (δικαστήριο κομητείας Μαρίν, δικαστήρια Λονγκ Αϊλαντ και σε γραφεία σωφρονιστικών) σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους των φυλακών. Στη Γερμανία η **RAF** είχε χτυπήσει αρκετούς δικαστικούς λειτουργούς και εισαγγελείς ως αντίποινα για την απομόνωση των φυλακισμένων συντρόφων τους, ενώ το 1993 ανατίναξε ολόκληρη τη φυλακή Βάϊτερστατ. Στην Ιταλία οι **Ερυθρές Ταξιαρχίες**, οι **NAP** (οργάνωση που δημιουργήθηκε μέσα στη φυλακή), η **Prima Linea** και πολλοί ακόμα ένοπλοι πυρήνες οργάνωσαν αποδράσεις και απαγωγές για την απελευθέρωση των συντρόφων τους, εκτέλεσαν δικαστές, ενώ στις 2 Οκτώβρη 1979 οι πολιτικοί κρατούμενοι εξεγέρθηκαν και έκαψαν τις φυλακές Αζινάρα. Στην Ισπανία η οργάνωση **Γκράπο** στοχοποιούσε διευθυντές και γιατρούς φυλακών.

Στην Ελλάδα η **Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς** ανατίναξε τα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, το πρωτοδικείο, χτύπησε τις φυλακές Κορυδαλλού (2010), ενώ σε συνεργασία με την **FAI** επιτέθηκε εναντίον ανακριτών, διευθυντών φυλακών και σωφρονιστικών υπαλλήλων.

Σε κάθε σημείο της γης, οι φυλακές είναι ένα μνημείο υποδούλωσης των ανθρώπων. Οι φυλακές είναι η πιο συμπυκνωμένη μορφή τυρρανίας. Είναι το πρόσωπο της εξουσίας, χωρίς μακιγιάζ, ο τιμωρητικός χαρακτήρας της δημοκρατίας, το εκδικητικό νόημα της δικαιοσύνης της. Κάθε επίθεση, κάθε πράξη ανταρσίας, κάθε κινητοποίηση που ταρασσει την λειτουργία των φυλακών, είναι ένα χτύπημα στα σωθικά της καταπίεσης. Είναι μία αμφισβήτηση της παντοδυναμίας της, μέσα στα ίδια της τα τείχη. Σίγουρα, η κινητοποίηση στις 9 Σεπτέμβρη ενάντια στη σκλαβιά στις φυλακές των Η.Π.Α., δεν είναι η αναρχική ουτοπία της ελευθερίας που επιθυμούμε, όμως ίσως είναι ένα βότσαλο στη λίμνη που δημιουργεί μικρούς παφλασμούς στο νερό. Παφλασμούς που συχνά προηγούνται, πριν ξεσπάσει μια μεγάλη παλίρροια...

Η επιστροφή

Εννιά μήνες πριν τους πυροβολισμούς της αστυνομίας,

οι γιατροί στις φυλακές Άττικα είπαν

σε άρρωστους Πορτορικανούς

**που τα ισπανικά μονάχα μίλαγαν
«Μάθε πρώτα αγγλικά
Και μετά μπορείς να ξανάρθεις.
Είναι δύσκολο, όμως, να μάθεις αγγλικά
σαν είσαι νεκρός,
θα ξανάρθουν όμως σίγουρα...»**

Έρικ Φρηντ (από ποίημα που γράφτηκε μετά τα γεγονότα στις φυλακές Άττικα)

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς/ Πυρήνας Αντάρτικου Πόλης
FAI/IRF

Τσάκαλος Γεράσιμος
Τσάκαλος Χρήστος
Πολύδωρος Γιώργος
Οικονομίδου Όλγα

9 Σεπτεμβρίου 2016
Φυλακές Κορυδαλλού